

סימון יצחק

בן יוסף ועליזה. נולד ביום ט"ז באדר תרפ"ח (1928) בירושלים. למד בבית-ספר עממי. היה תלמיד עניו ושוקד על לימודיו, אך אנוס היה להפסיקם בגלל המצב הדחוק של הוריו הזקנים. יצא לחיי עבודה ובחר במקצוע הסנדלרות. התמסר לעבודתו ולאחר זמן קצר פירנס את הוריו בעמל כפיו. לאחר שבמקביל ל"מגרש" גוגנהיימר לילדים" הוקמו מגרשים אף לבוגרים, הצטרף גם הוא למסגרת זו. היה בין

המתנדבים הראשונים למערכה עם פרוץ הקרבות. רגיל היה לומר: "לא תהיה לנו חירות אלא במלחמת חירות". ורעיון זה הגשים בחייו. עודד גם את חבריו להתגייס ל"הגנה". תקופת-מה פעל בהגנת שכונת ימין-משה המותקפת ואחר-יכן הועבר עם יחידתו להגן על שכונת מקור-חיים הנצורה, מקום שם חיו הוריו בתנאים קשים מאד, אלא שיצחק לא נפל ברוחו. בפסח תש"ח, עם כיבוש קטמון על-ידי הפלמ"ח, הוסר חלקית המצור מעל שכונת מקור-חיים ויחידתו של יצחק נשלחה לגופש לאחת משכונות ירושלים.

ב-14 במאי 1948, ביום הכרזת המדינה, נשלחה היחידה אל החזית המזרחית של ירושלים, לקראת הפריצה אל העיר העתיקה. כנסית נוטר-דם, בה התבססו המגינים, הופגזה קשה על-ידי האויב ולא היתה אפשרות לצאת מבסיס זה. ביום 19 במאי 1948, בצאת יצחק לתצפית על גג הכנסייה, נפגע פגיעה ישירה מפגז של תותח. הובא לקבורה ב-24.5.1948 בשייך-באדר א'. ב-10.9.1948 הועבר להר-הרצל בירושלים.